

γούστου 1830 έκδοθείσης πολ. διαδικασίας, ὅσαι δὲ τοιαῦται ὑποθέσεις καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν φέρουσαι δὲν ἐσυμβιβάσθησαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς τοπικῆς συνηθείας μεταξὺ τῶν διαφερομένων μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς διαληφθείσης πολ. διαδ. μένουν μέχρι τῆς σήμερον ἀτελεῖς.

Ἐκτὸς τῶν συνηθειῶν τούτων ὑπῆρχον καὶ αἱ ἐφεξῆς.

Τὰ ἔγγραφα, καθὼς προικοσύμφωνα καὶ διαθῆκαι, ὑπεγράφοντο ἀπὸ τοὺς διατιθεμένους καὶ προσυπογράφοντο ἀπὸ μάρτυρας ἀξιοπίστους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς ἀπὸ προκρίτους καὶ τότε ἔχουν τόπον· αἱ δὲ διαθῆκαι μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πνευματικὸς ἢ ὁ ἐφημέριος τοῦ ἀποθνήσκοντος ἔγραφε καὶ ὑπέγραφεν· αὐτὰ ἐνίοτε ἐπιβεβαιοῦντο καὶ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην ἀρχιερέα· καὶ τὰ τοῦ πρώτου καὶ τὰ τοῦ δευτέρου τρόπον ἐλάμβανον τὸν ἴδιον τόπον· ἐγίνεται δ' οὕτως διὰ τὴν ἔλλειψιν δημοσίου μνήμονος· ἂν οἱ διατιθέμενοι ἦσαν ἀγράμματοι, ὑπεγράφοντο πολλάκις καὶ ἀπὸ μόνους τοὺς μάρτυρας.

Εἰς τὰς ἀγοραπωλησίας χωραφιῶν, εἰς μὲν τοὺς κάμπους ἐπροτιμᾶτο ὁ συγγενὴς τοῦ πωλητοῦ, εἰς δὲ τὰ ὀνομαζόμενα χωρία (τζιφιλίκια) μετὰ τὸν συγγενῆ ἐπροτιμᾶτο ὁ πλησιαστής· ὁμοίως ἐπροτιμᾶτο ὁ πλησιαστής μετὰ τὸν συγγενῆ, ὅταν τὸ πωλούμενον μέρος ἦτον ἐντὸς τοῦ κτήματος τοῦ πλησιαστοῦ· τὸ ἴδιον ἐξακολουθεῖτο καὶ διὰ τὰ δένδρα.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 17 Ἀπριλίου 1833

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Οἱ Δημογέροντες

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 15 Ἰουλίου 1833

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Δημογεροντείας Αἰγίνης
(Τ.Σ.) Γ. Μοίρας

14. ΠΟΡΟΣ

Ἀριθ. 19. Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Γραμματεῖαν
τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Ἐπαρχ. Εἰρηνοδ. καὶ οἱ Δημογέρ. τῆς Νήσου Πόρου.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 338 ἐτοιχοκολλήσαμεν τὰ ὁποῖα μᾶς διευθύνθησαν ἀντίτυπα τῶν διαταγμάτων τῆς Α.Μ. καὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 330 συνήλθομεν παραλαβόντες τοὺς προκριτωτέρους καὶ τοὺς εἰδημονεσιτέρους ἄνδρας τῆς Νήσου μας, διὰ τὰ συντάξωμεν τὰς τοπικὰς μας συνηθείας, τοὺς ὁποίους καὶ συμβουλευθέντες ἀναφέρωμεν τὰς ἐφεξῆς συνηθείας, εἰς τὰ κατὰ τοῦ Νόμου ὁκτὼ ζητήματα.

Α'. Ὅτι κατὰ τὸν Νόμον περὶ κληρονομίας εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα ἡ συνηθεια λέγει ὅτι τὰ θηλυκὰ δὲν λαμβάνουν ἐξ ἴσου μὲ τ' ἀρσενικὰ ἀπὸ τὴν περιουσίαν

τοῦ πατρὸς καὶ ὅτι τ' ἀρσενικὰ ἀδελφία, μικρὰ καὶ μεγάλα, μοιράζονται ἐξ ἴσου, χωρὶς νὰ λάβῃ περισσότερον ἢ ὁ μεγαλύτερος ἢ ὁ μικρότερος.

Β'. Εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα. "Οτι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν γονέων νὰ κάμωσι τὴν περιουσίαν των ὅτι θέλουν, καὶ ἐκ τῆς συνηθείας ἂν θέλουν δίδουν μέρος τῆς περιουσίας των ὅπου θέλουν, τὰ δὲ λοιπὰ μηνέσκουν εἰς τὰ τέκνα των.

Γ'. Εἰς τὸ τρίτον ζήτημα. "Οτι ἂν ἀποθάνῃ τις ἀδιάθετος καὶ δὲν ἔχει οὔτε κατιόντας, οὔτε ἀνιόντας, οὔτε ἐκ πλαγίου συγγενεῖς τὸν κληρονομεῖ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν περιποιεῖται δίδοντας καὶ ψυχικὰ δι' αὐτόν.

Δ'. Εἰς τὸ τέταρτον ζήτημα. "Οτι δὲν κληρονομεῖ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος, ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἂν ὅμως ἡ γυνὴ εἴναι νέα, λαμβάνει τὴν προῖκα της καὶ τὴν πρὸ γάμου δωρεὰν καὶ ἀναχωρεῖ, εἰ δὲ καὶ εἶναι μεσαίας ἡλικίας λαμβάνει τὴν τροφοδοσίαν της ἐκ τῶν ὑποστατικῶν τοῦ ἀνδρός, ἐνόσω ζῇ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρός.

Ε'. Εἰς τὸ πέμπτον ζήτημα. "Οτι ὅλοι οἱ παῖδες κληρονομοῦν ἐξ ἴσου καὶ τοὺς δύο γονεῖς.

ΣΤ'. Εἰς τὸ ἕκτον ζήτημα περὶ προικός. "Οτι δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν ἡ ὑπανδρευθεῖσα θυγατέρα νὰ συνεισφέρει τὴν προῖκα της καὶ νὰ μοιράσῃ ἐξ ἴσου, ἀλλ' ἐπῆρεν ὅτι ἐπῆρεν εἰς τὴν προῖκα της.

Ζ'. Εἰς τὸ ἑβδομον ζήτημα. "Οτι ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ ἀδελφοί, ὡς οἱ γονεῖς νὰ προικίζονται τὰς ἀδελφάς των καὶ τὰ μείναντα νὰ μοιράζονται.

Η'. Εἰς τὸ ὄγδοον ζήτημα. "Οτι συμφώνως καὶ οἱ δύο πωλοῦν ἐκ τῆς προικός. "Επειδὴ ὅμως ἡ προῖξ εἶναι ἀναφαίρετον, ὑποχρεοῦται ὁ ἄνδρας καὶ γράφει ἐν ἑτερόν του ὑποστατικὸν διὰ τὸ πωληθὲν ἐκ τῆς προικός καὶ ταῦτα πρὸς ἀπόκρισιν τῶν ὀκτὼ ἀνωτέρω ζητημάτων. Σημειοῦμεν ὅμως καὶ τινὰς ἄλλας συνηθείας τοῦ τόπου μας.

Εἰς μνηστεύεται μίαν κόρην· αὐτὸς ἔχει τὴν ἄδειαν, τὸ συγχωρεῖ ἡ συνηθία, νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ ἐξέρχεται ὡς ὑπανδρευμένος, τῆς χαρίζει καὶ τῆς δίδει ἔπειτα ἀπὸ μερικὸν καιρὸν, σχεδὸν χρόνους τὴν παραιτεῖ καὶ ἄλλο δὲν χάνει παρ' ὅτι τῆς ἐκρέμασεν ἢ τῆς ἐχάρισεν· καὶ ἂν τὴν ἐφθειρεν ὑποχρεοῦται νὰ τὴν στεφανωθῇ ἢ τ' ἀνάπαλιν ἢ κόρη πρὸς τὸν ἄνδρα δίδοντας τὰ διπλά.

"Εκπαλαί εἶχον τὸ κῦρος τὰ προικοσύμφωνα καὶ αἱ διαθῆκαι, ὑπογεγραμμέναι ἀπὸ τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας του μόνον μέχρι τοῦ 1828, ἔπειτα ἐπικυροῦντο ἀπὸ τὴν Δημογ.

Αἱ συνηθίαι αὗται ἐπεκράτησαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον καὶ ἐκτείνονται εἰς ὅλην τὴν Νῆσον μας. Αἱ συνηθίαι τοῦ τόπου μας δὲν εἶναι γραπτὰ καὶ οὔτε εὐρί-

σκεται κανένα βιβλίον ἐμπεριέχον αὐτάς· ταῦτα μὲν καὶ περὶ τούτων, ἡμεῖς δὲ ὑποσημειούμεθα μ' ὅλον τὸ Σέβας.

Ἐν Πόρῳ
τῇ 8 Ἀπριλίου 1833
Οἱ Δημογέροντες
(Τ.Σ.) Δημήτριος Οἰκονόμου
Κωνσταντῖνος λογοθέτης
Α. Πανάγου
Ὁ Γραμμ.
Γεώργιος Ἀποστολόπουλος

Ὁ Ἐπαρχ. Εἰρηνοδίκης
(Τ.Σ.) Γ. Δ. Κριεζή
Ὁ Γραμματεὺς
Σ. Κωνστ. Ἐκλεκτὸς

15 ΥΔΡΑ¹

Ἀπάντησις εἰς τὰ ὀκτὼ ζητήματα τῆς ὑπ' ἀρ. 330 Ἐγκυκλίου τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας περὶ τῶν τοπικῶν ἐθίμων τῆς Ὑδρας.

Περὶ Κληρονομίας.

Εἰς τὸ 1.

Τὰ θηλυκὰ λαμβάνουν ὀλιγώτερον τῶν ἀρσενικῶν, τὰ δὲ ἀρσενικὰ λαμβάνουν ὅλα ἴσον μερίδιον τῆς κληρονομίας, ὅταν ὁμῶς ζῇ ὁ γεννήτωρ, ὁ μικρότερος αὐτῶν λαμβάνει περισσότερόν τι ἐπιφορτισμένος τὰ βάρη τῆς γηροκομήσεως.

Εἰς τὸ 2 ὁμοίως.

Ἡ περιουσία τῶν γονέων μένει ὅλη εἰς τὰ τέκνα των.

Εἰς τὸ 3.

Ἐνταῦθα ἡ τοπικὴ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον.

Εἰς τὸ 4.

Ἄν ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ τὸν κληρονομοῦν οἱ συγγενεῖς του, ἡ δὲ ζῶσα γυνὴ λαμβάνει τὴν προῖκα τῆς καὶ τὴν πρὸ γάμου δωρεάν της, εἴτε ἔχει τέκνα εἴτε δὲν ἔχει· εἰ δὲ καὶ ἀποθάνῃ ἡ γυνὴ ἄτεκνος, οἱ συγγενεῖς τῆς λαμβάνουσι τὴν προῖκα τῆς, ἡ δὲ πρὸ γάμου δωρεὰ μένει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς.

Εἰς τὸ 5 ὁμοίως.

Καὶ ἐνταῦθα ἡ τοπικὴ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον.

¹ Ἡ Ἀπάντησις αὕτη δημοσιεύεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἀνευρεθέντος ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὰ Γενικά Αρχεῖα τοῦ Κράτους.